

[Fiskeriminister]

man bagefter bare går op og læser op af Jyllands-Posten og så siger: Jeg har i øvrigt ikke deltaget i debatten, men I andre har ikke forstand på det. Hvad er værdien, når det skal foregå på den måde?

Men så vil jeg vende mig til de andre ordførere, og jeg vil straks udtrykke min anerkendelse over den begejstring og den gejst, der var over den konservative ordfører, og de meget klare signaler og de helt præcise forslag, der var til at få løst de problemer, vi står over for her. Jeg synes, det var meget imponerende, i hvert fald hvis man selv tror på, at det, man sagde, skulle kunne løse problemerne i større omfang end det, vi andre har foreslået.

Der var et konkret spørgsmål fra hr. Kirkegaard, som jeg skal kommentere. Det var spørgsmålet om sild, og om vi ville arbejde for, at der kunne afsættes flere sild til andet end komsum. Dertil kan jeg sige, at der foreligger en rapport om sildeforekomsterne til det kommende Rådsmøde, hvor vi netop skal drøfte den sammenhæng. Jeg vil gerne være lidt forsigtig med at trække det alt for voldsomt frem, for vi har et industrifiskeri i Danmark, som de andre lande er meget skeptiske over for. Der er megen skepsis i de andre lande over for det industrifiskeri, vi udøver. Jeg mener, det foregår fuldt forsvarligt, men det er en følsom diskussion at tage sild op dér. Men vi er imidlertid nået så langt frem nu, at vi har fået en rapport, og jeg håber, vi kan få en fordomsfri og fornuftig diskussion af det på Rådsmødet næste gang.

Hr. Kirkegaard spørger også, hvordan det går f.eks. med aftalen om refinansieringsordningen. Ja, den er tiltrådt af Finansudvalget den 12. maj, den er godkendt i Fiskeribankens bestyrelse og sat i værk, fuldstændig som den var aftalt. Der har været drøftelser, om man skulle ændre på aftalen, men fiskeriets organisationer har fastholdt den, fuldstændig som den var, og det har jeg støttet dem i; det var aftalt, og sådan er den gennemført.

De andre ordninger, der er aftalt, er også sat i værk, kapacitetsordningen, ophørsstøtte og andet kan søges, osv.

Hr. Kirkegaard var så inde på, at man ønsker et mere fleksibelt kvotesystem, og at det, man besluttede i december, ikke var slutmålet. Nej, men det er jo præcis heller ikke det, der er udtrykt i regeringspartierne dagsordensfor-

slag. Tværtimod peges der på, hvilke ting man skal arbejde videre med, og at der skal komme forslag hertil i år. Så det er bestemt heller ikke slutmålet for regeringen; men regeringen respekterer den beslutning, der blev truffet.

Som diskussionen her er forløbet, er det imidlertid, som om Venstre og Konservative ikke har villet respektere beslutningen, og jeg tror, hr. Hans Larsen-Ledets oplæsning af rådsforordningen er et klart eksempel på, at de tidligere regeringspartier ligesom har villet smygge sig uden om det, man selv var med til at etablere i december 1992 i forlængelse af det, den daværende regering også gik ind for i 1983. Det forlængede man altså i 10 år, og vi har så arbejdet så meget med det, som vi kunne, for at få lavet det på en lidt anden måde, sådan som vi gerne vil have det.

Så kommer jeg til hr. Tørnæs, der med stor patos siger, at kvoteordningen afgjort er fiskeriets største problem. Det mener jeg ikke. Jeg mener, det er, at der er for få fisk. Jeg mener ikke, at det er kvoteordningen, men antallet af fisk, der er det største problem. Men den kvoteordning, vi har, er den daværende regering altså gået ind for. Og man gik ind for den med en relativ stabilitet – der jo er rygraden i kvotesystemet – og det er det, man nu løber fra.

Jeg opfatter hr. Tørnæs' diskussionsindlæg her i dag som lidt af et fif. Man stiller sig op og siger: Vi er imod én form for kvoter – dem, der har noget med biologi at gøre – men dem, der har noget med regulering at gøre, går vi ind for. Det giver os tilladelse til at sige til fiskerne, at vi er imod kvotesystemet. Og så glemmer man forklaringen om, at det kun er en del af kvotesystemet.

Men jeg tror, det er ligegyldigt for fiskeren, om han sejler ind i den ene eller den anden form for kvote; han er lige generet af den, når han sejler ind i den. Men hr. Tørnæs prøver ligesom at komme ud over den ubehagelighed, der ligger i, at den relative stabilitet også kræver, at vi har et kvotesystem. Men vi må sikre, at bestandene bliver så store – bl.a. gennem tekniske bevaringsforanstaltninger og andet – at der bliver flere fisk at fiske på, så kvoten ikke føles så snærende, den kvote, som hr. Tørnæs jo også må anerkende at der skal være, og som hr. Tørnæs jo også tidligere anerkendte at der skulle være.